

La solicitarea cititorilor noștri, inserăm repere utile înțelegerii corecte a procesului de transformare a Armatei României, prin restructurarea și modernizarea:

● 2008 reprezintă anul finalizării restructurării armatei, coordonatele acesteia fiind aprobate prin hotărârea CSAT;

● La ora actuală, există un calendar clar definit pentru anul 2008;

● Sunt identificate deja modalitățile de aplicare a Hotărârii Consiliului Suprem de Apărare a Țării;

● Există cadrul normativ pentru punerea în aplicare a Hotărârii – O.U.G. nr. 7/1998;

● Se creează condițiile pentru trecerea la etapa a II-a a procesului de transformare a Armatei României;

● Esența procesului constă în reducerea numărului de ofițeri și salariați civili, concomitent cu creșterea numărului de soldați și gradați voluntari, deoarece există o nevoie reală de încadrare a posturilor vacante din structurile luptătoare cu ofițeri tineri, cu grade inferioare, și este necesară creșterea numărului de soldați și gradați voluntari din marile unități de luptă, cerință realizată deja în structurile similare din armatele statelor membre ale NATO;

● Reducerea nu va afecta structurile/unitățile luptătoare.

REPERELE RESTRUCTURĂRII

Conform hotărârii CSAT, reorganizarea acestora poate fi considerată încheiată, fiind concordantă cu proiecția de forțe pe care ne-am propus-o. Pe de altă parte, nu s-a realizat reducerea concomitentă a efectivelor din structurile centrale și de conducere, ceea ce a avut ca efect, pe ansamblu, menținerea unei ponderi prea mari a ofițerilor cu grade superioare; în aceste condiții, reducerea numărului de ofițeri cu grade superioare constituie singura soluție pentru asigurarea numărului necesar de ofițeri comandanți de subunități în structurile luptătoare; această cerință este atât de presantă, încât numărul de ofițeri formați pe filiera directă, prin intermediul academiilor militare, nu este suficient, fiind necesară intensificarea formării ofițerilor pe filiera indirectă;

● Actuala etapă a restructurării nu reprezintă, de fapt, o schimbare spectaculoasă față de ceea ce s-a întâmplat până în prezent, nici din punct de vedere al efectivelor totale ce trebuie reduse și nici din acela al implicațiilor sociale pentru cei aflați în această situație; față de etapele anterioare, când au fost desființate mari unități de luptă, schimbările actuale vizează restructurarea comandamentelor și a structurilor centrale, inclusiv reproiectarea unor structuri, mai ales a celor din sistemul de învățământ și instruire, datorită cerințelor impuse de profesionalizarea Armatei României și de suspendarea serviciului militar obligatoriu pe timp de pace.

● Actuala etapă a restructurării reprezintă o șansă reală acordată tinerei generații de militari.

● Modernizarea, prin punerea în aplicare a celor șase programe de achiziții strategice majore, câte două pentru fiecare categorie de forțe, va asigura mijloacele necesare pentru îndeplinirea obiectivelor de transformare specifice etapei a II-a a procesului de transformare.

Linia de miră

CODUL TALIBANILOR

Fostul atașat al apărării, militar, aero și naval al României în statul Israel, actualul general de flotilă aeriană dr. Ion-Aurel Stanciu, și-a surprins camarazii cu publicarea unei cărți ce pare a prezizibilă, în ton cu o preocupare majoră a comunității euroatlantice.

Titlul, TERORISMUL INTERNAȚIONAL, TRECUT, PREZENT, ...VIITOR???, nu dezvăluie niciunul dintre așii din mâneca autorului, pe care acesta i-a folosit, cu diplomatie și har, pentru a lămuri cititorul năucit de proliferarea, dincolo de orice frontiere, a actelor de terorism.

Pentru cine se întreba care-i rețeaua actuală de organizații teroriste internaționale, de esență fundamentalist-islamică, etnic-separatiste și de sorginte ideologică, un sfert din paginile tomului menționat abundă în date culese pe baza unui studiu aprofundat. Unul argumentat de autor prin faptul că terorismul a depășit sfera de relativă predictibilitate în ceea ce privește motivațiile, modalitățile și obiectivele acționale, fapt ce impune concluzia că promotorii acestuia "pot lovi" oriunde în lume.

O atenție specială este acordată războiului global împotriva terorismului, legitimității luptei împotriva

acestui cancer al ordinii de drept și analizei strategiilor de combatere a tuturor celor care doresc să-și impună voința amenințând cu moartea și sacrificând viața atâtor semeni nevinovați.

Într-o manieră sintetică, specifică unui om pragmatic, autorul abordează, cu aplomb, și principalele determinări strategice asupra securității colective, dar și a celei naționale.

Reținem una din concluziile generalului Stanciu, conform căreia, pe termen scurt și mediu, România nu este amenințată de o agresiune armată directă și nu consideră niciun stat ca potențial inamic. Riscurile la adresa securității naționale, apreciază autorul cărții, sunt și vor fi, în principal, de natură nemilitară și convențională, folosirea mijloacelor militare rămânând o opțiune politică de ultimă instanță.

Însă perla ascunsă a acestui volum de peste două sute de pagini este LAYEHA. Respectiv CARTEA CU REGULI PENTRU MUJAHEDINI. Acest veritabil COD AL TALIBANILOR a fost întocmit de către mullahul Obaidullah. Acesta era adresat liderilor talibani. În decembrie 2006, a fost distribuit în provincia Oruzgan, după ce, anterior, a fost tipărit în limbile arabă, farsi și pašună – ne precizează autorul incitantului volum.

Chiar dacă reflectă un anumit tip de conduită dezirabilă, CODUL se dovedește a fi mai degrabă un... regulament disciplinar. Menit, evident, să întărească coeziunea internă a Mișcării Talibanilor și să asigure perfecționarea lanțului de comandă.

Unele reguli merită a fi cunoscute și pe această cale, ca repere ale unor reflecții comparative cu alte sisteme: mujahedinii care îi protejează pe noii recruți talibani trebuie să îl informeze pe comandantul lor despre aceasta; cel ce este convertit, dar nu dovedește loialitate sau devine trădător pierde protecția noastră – nu i se va mai acorda a doua șansă; talibanii nu pot folosi în interes personal echipamentul sau armamentul utilizat pentru Jihad; mujahedinii nu au voie să își vândă echipamentul fără permisiunea comandantului provincial; mujahedinii trebuie să se abțină de la fumat; mujahedinilor nu le este permis să ia băieți, fără păr pe față, pe câmpul de luptă sau în locuințele proprii; toți cei ce lucrează ca profesori pentru actualul regim-marionetă trebuie să fie avertizați – dacă ei nu doresc să renunțe de bunăvoie la serviciul lor, atunci vor fi bătuți, iar dacă, totuși, un profesor continuă să predea, contrar principiilor Islamului, comandantul districtului ori unul dintre liderii grupului trebuie să îl

ucidă; toți mujahedinii trebuie să fie la post tot timpul, ziua și noaptea; oricine nu respectă acest cod (cu 29 de reguli – nota bene!) trebuie să fie judecat în concordanță cu legile Emiratelor Islamice.

Este un text ce probează o viziune conservatoare, nemiloasă cu cei ce încalcă regulamentul conceput pentru a perpetua Jihadul. Un tip de discurs practicat și pe alte meleaguri, în forme și cu argumente diferite, înaintea și pe timpul conflagrațiilor mondiale sau, mai recent, a destrămării Iugoslaviei.

La finalul lecturării cărții, mi-am pus totuși întrebarea: ce facem cu talibanii trăitori prin Europa? Sau credeți că suntem feriți de ei? Zic și eu...

✉ Colonel dr. Ion PETRESCU
ionpetrescu@yahoo.com

„Proștii” noștri

✉ Maior Florin ȘPERLEA
fşperlea@yahoo.com

Aud, tot mai des în ultimul timp, judecăți tranșante și de mare valoare, maniheste, așa cum stă bine românului – cum altfel? – dornic de simplificări care să permită concluzii rapide și facile.

Una din aceste perle de gândire dihotomică susține că tinerii capabili au plecat din țară, presupunându-se, nu-i așa, că ceilalți, mai puțin înzestrați de ursitoare și cu apucături nu tocmai onorabile, au rămas. Biata țară, se înțelege, odată încăpută pe mâna lor, trebuie să fie pe cale de a-și da duhul. Nu discut aici generalizarea în sine – a ajuns să nu mă mai mire faptul că mulți nu fac distincție între „tineri” și „tinerii”, cuvinte între care e o distanță apreciabilă din punctul de vedere al informației pe care o comunică, deși nu le diferențiază decât un singur „i” – căci spațiul rubricii nu-mi permite o analiză atât de complicată, cât mă interesează mai ales concluzia care se desprinde imediat dintr-o asemenea despărțire radicală a apelor: o ducem prost, firește, pentru că ne-a părăsit inteligența și competența acelor tineri capabili care au ales calea exilului, din rațiuni economice, în primul rând, mai puțin politice – așa cum ar vrea unii să ne determine să credem! – cum s-a întâmplat, de pildă, după Al Doilea Război Mondial, cu primul val masiv al emigrației românești care fugea de comunism și varianta lui nefericită, stalinistă, instalată confortabil în România.

Trebuie să vă mărturisesc că am învățat, între timp, că tineretea nu este o calitate în sine, cum, de altfel, cred că nu mai este nimeni atât de naiv încât să considere pe oricare individ ce bate la porțile senectuții ca fiind vreun înțelept. Am întâlnit tineri bătrâni și bătrâni tineri, dacă îmi este îngăduit acest joc de cuvinte, am văzut tineri imbecili, lingăși și fără personalitate, dar și oameni al căror păr alb în jurul tâmplorilor, ca semn

exterior distinctiv, reprezintă mai degrabă o rușine pentru ei înșiși de îndată ce se cred îndreptățiți de anii trăiți, doar ei știu cum, să deschidă gura pentru a ne umple de „înțelepciuni” avizate.

Însă nu pot să nu observ că judecata aceasta manihelistă, radicală, a sărit gardul cazarmilor și s-a instalat cu tupeu în mediul kaki, păstrând, cum era de așteptat, aceeași clară delimitare: tinerii capabili au părăsit instituția militară după 1990, și au rămas... ceilalți. Adică tu, el, cel de lângă tine, tânărul absolvent al unei instituții militare de învățământ, șeful tău sau al lui, cei care au continuat să creadă în șansa de a contribui, prin eforturile lor de zi cu zi, în pofida tuturor greutăților și a birocratiei adesea tembele, la conturarea unei alte realități în interiorul instituției militare. Și, desigur, și alții, că nu port ochelari cu lentile roz...

Este clar stabilit, într-adevăr, din punct de vedere statistic, că până în anul 2000 cei mai mulți din cei care au ales să părăsească instituția militară au fost tineri sub 35 de ani. Ei erau, într-un fel, cei mai îndreptățiți să decidă în favoarea altor opțiuni în condițiile apariției unor șanse multiple într-o Românie în continuă schimbare politică, economică și socială. Este însă greu de spus (și, mă tem, statistica în cazul acesta nu ne va ajuta prea mult), câți dintre ei ar fi avut determinarea necesară și s-ar fi dovedit indispensabili pentru a contura un alt chip al instituției militare, mai atractiv, să spunem, decât cel de astăzi.

Știu însă o realitate pe care nu o pot ignora. Am întâlnit, ca jurnalist militar, oameni de foarte bună calitate, performanți și pe deplin convinși că e nevoie de inteligență și efortul lor în domeniul în care lucrează.

Ei ar fi, după mintea unora dintre cei plecați spre alte orizonturi, „proștii” noștri.

Cu voia dumneavoastră, îngroș, deocamdată, asumându-mi „riscurile” implicite de onorabilitate, rândurile lor!

Limba română este patria mea.

Nichita Stănescu

SUBSTANTIVE VERBALE

✉ Aurelia NĂSTASE

Enunțuri care sună nefiresc în limba română, precum *comisia are o abordare proactivă a problemei* și îndeosebi *că participanții au susținut abordarea statelor membre a problemei* măresc lista substantivelor verbale a căror utilizare actuală implică riscul construirii de mesaje echivoce.

Sunt „verbale” substantivele care au aspect de substantiv și de verb și se referă la acțiuni, activități, stări (*căutare, pierdere, acordare, transferare, atribuire, cedare, transmitere, asigurare, înapoiere, susținere, suferire*). Aceste substantive au înțeles ambiguu, întrucât denumesc atât acțiunea sau activitatea, cât și rezultatul ei: acțiunea de „a pierde” și „pierderea”; acțiunea de „a aborda” și „abordarea”.

Aruncat în mod neglijent într-un enunț, cuvântul *abordare* pune în pericol claritatea mesajului, întrucât *abordare* înseamnă „atingerea prin apropiere” și se referă la acțiunea de „a aborda”, adică la „sosirea la bordul unei nave” sau la acțiunea de „a acosta” (la un țârm sau pe cineva), dar are și înțelesul de „a începe tratarea unei teme”, „a ataca o temă”.

Chiar dacă nu de la prima lectură, din enunțurile menționate ar fi de înțeles totuși că „o comisie abordează o problemă”, așadar că „începe să se ocupe” de ea și că „statele membre ale unei organizații au abordat (au început să se ocupe de, au tratat) o problemă într-o manieră cu care participanții la o reuniune sunt de acord”. Grijă pentru înțelegerea corectă a acestor

enunțuri impune încă o lectură pentru eliminarea posibilităților înțelegeri eronate, conform cărora „comisia a fost abordată” sau „statele membre au fost abordate”.

Abordarea complică și înțelegerea enunțurilor în construcția cărora apare cu un atribut în dativ, așa cum se întâmplă și cu alte substantive verbale.

Când, în *transferarea puterii populației*, cuvântul *populației* este complement în dativ, acest enunț transmite mesajul că „puterea îi este/i-a fost transferată populației”. Când, în *transferarea puterii populației*, cuvântul *populației* este atribut în genitiv, acest enunț transmite mesajul că „puterea populației este/a fost transferată altcuiva”. Soluția de dezambiguizare constă în folosirea unei construcții prepoziționale (*transferarea puterii la populație*) sau a unei construcții cu verbul nominalizat prin cuvântul *transferare* (*puterea populației a fost transferată...*).

Construite cu substantive verbale, următoarele enunțuri sunt echivoce:

S-a hotărât distribuirea primelor celor prezenți.

Publicul a cerut atribuirea premiului cântăreței brunete.

Guvernul a acordat alegătorilor posibilitatea prezentării la urne timp de două zile.

Comandantul a ordonat transmiterea informației altei unități.

Ele ar deveni clare dacă ar fi reconstruite astfel:

S-a hotărât ca primele să li se distribuie celor prezenți.

Publicul a cerut să i se atribuiască premiul cântăreței brunete.

Guvernul le-a acordat alegătorilor posibilitatea să se prezinte la urne timp de două zile.

Comandantul a ordonat ca informația să se transmită la altă unitate.

www.presamil.ro;
tpa@presamil.ro

Directorul Trustului de Presă al Ministerului Apărării: colonel dr. Ion PETRESCU

ADRESA REDACȚIEI:

București, Bulevardul Unirii nr. 57, bloc E4, sector 3, O.P. 4, C.P. 4-159, Cod 741382. Tel./fax 327.52.91, tel./fax 327.52.61

● Redactor-șef: colonel Francisco Stoica, tel. 327.24.40
● Redactor-șef adjunct: maior Gheorghe Vișan, tel. 327.52.90
● Secretar de redacție: căpitan Viorel Amzărescu, tel. 327.67.92
REDACTORI: ● căpitan Dan Scutaru ● locotenent Constantin Piștea ● Irina-Mihaela Nedelcu ● ing. Mihail Ricinșchi ● Bogdan Oproiu ● Marilena Georgescu ● Cecilia Sfetcu.

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:
Florin Bărbulescu, Corneliu Popa, Roxana Matei, Maria-Ioana Gal.
CORECTURĂ: Valeria Ionescu, Oprina Melciou, Elena Potoroacă.
PROCESARE TEXTE: Doina Mocanu, Petruța Rusu.
FOTOREPORTAJ: Eugen Mihai, Petrică Mihalache, Cătălin Ovrei.
DIFUZARE: Rodica Dinică.
Săptămânalul nostru este la poziția 2011 în Catalogul RODIPET. Taxele postale – achitate conform aprobării D.G.P.T.C nr. 137/8598.1980.

ABONAMENTE la tel.: 021.327.52.60 int. 160
Cont: RO56TREZ70320360150XXXX

Închiderea ediției
– luni, ora 10.00

ISSN1223-3641.
00399. C. 353/2008

© Reproducerea integrală sau parțială a textelor și fotografiilor se poate face doar cu indicarea sursei.
Tiparul executat
la S.C. R-WEP S.C.S.